

NØVN

Til minnis um Jákup E. Olsen

Flaggdagin andaðist abbi mín, Jákup Esmar Olsen, vanligar nevndur Jákup uppi á Regni, 86 ára gamal. Hóast høgan aldur, var hann alt annað enn mettur av døgum. Eitt eyðkenni hjá abba var nevnliga, at hann mest sum lýsti av lívsgleði.

Abbi hevði verið ússaligur nakrar dagar, áðrenn hann andaðist. Men dagin fyri hann fór, lat hann okkum vita, hvussu nógv hann vónaði, at hann fór at gerast frískur áðrenn harmonikutúrinn við Nørruni, har hann og dótturin áttu pláss - men soleiðis skuldi tað tíverri ikki verða.

Eg var sera heppin at eiga júst abba til abba. Eri fødd í Danmark, og livdi míni knappliga níggju fyrstu ár í Århus. Hvørt summur vóru vit tó í Føroyum í umleið tveir mánaðir, og var hetta sum at trína inn í eina av barnabókunum hjá Astrid Lindgren.

Mamma mín er elsta dóttur abba, og av tí at mamma var ung, tá ið hon fekk meg, var abbi enn í bestu árum, tá ið eg var barn. Abbi var bóndi, og átti hann bæði neyt og seyð, og minnst eg meg ongantíð at hava fingið neiligt svar frá honum, tá ið eg bað um at sleppa uppi.

Tá ið eg minnst aftur á sumrin í Føroyum sum barn, koma minnini altíð fram í einum grønlíggum ljósi. Hetta man vera tí, at ein so stórur partur av teimum fóru fram úti. Tað verið seg uppi á herðunum á abba á veg niðan í hagan at røkta, hugnaløturnar við kaffi og trikantaðum sunkistum úti í bønum, og sitandi uppi í lastini á traktorinum hjá abba, fulllastaður av grasi gjøgnum bygdina til súrhoyggjbrunnin, ið vit síðani ótroysttlig hoppaðu niður í.

Nógv er broytt síðani tá, men tá í tíðini var tað ein fragd hjá børnum at sleppa upp í lastina á

traktorinum hjá abba. Tískil hjálptu ofta ein rúgva av børnum til í bønum, einans við tí fyri eyga, at fáa ein túr við traktorinum. Fulllastaður sluppu einans nøkur fá børn at sita uppi á lastini, meðan øll sluppu við, tá ið lastin var tóm aftur. Sum abbadóttur hevði eg sjálvskrivað pláss í lastini báðar vegir, meðan tey ið ikki sluppu við, runnu allan vegin aftaná traktorinum til súrhoyggjbrunnin. Hetta roksið av okkum børnum hevur óivað verið sera órógvandi fyri arbeiðið hjá abba, men ongantíð lat hann okkum børn tað vita.

Umframt, at traktorurin hjá abba gjørdi, at mær ongantíð vantaði børn at spæla við sumrin í

Føroyum, so hjálptu mjólkineytini hjá abba eisini væl til. Fýra mjólkineyt átti hann, og tey vórðu mjólkað morgun og kvøld. Mjólkinn fór í spannir, ið síðani vóru settar í eitt skáp, ið hekk á grundini hjá ommu og abba. Bygdafólkið ið keyptu mjólkina, kom við einari tómarí spann at seta ístaðin fyri ta fullu, og vóru tað ofta børnini ið fingi hesa uppgávu.

Seinni, tá ið vit vóru flutt til Føroyar at búgva, búðu vit tvey ár í Leirvík, meðan húsini hjá okkum á Toftum vórðu bygd. Fyri at sleppa undan at skifta skúla meir enn neyðugt, varð avgjørt, at eg fór við babba út á Toftir um morgnarnar, tá ið hann fór við

Ternuni til Havnar til arbeiðis. Og var tað tá himmalskt sum hálvvaksin genta at balla seg millum ommu og abba tíman áðrenn skúlin byrjaði. Seinna-partarnir, meðan eg bíðaði eftir, at babba skuldi koma aftur við Ternuni, fóru ofta við skúlingum. Tá sat abbi ofta iðin uppi yvir mær og spurdi til tað ið eg lærði, og so kom hann við sínum iskoyti. Serstakliga dæmdi honum væl at geva mær stóðfrøðiligar avbjóðingar, men stundir vóru meira enn so til eitt Olsen ella bæði tvey.

Ein stórkavdag í januar 1995 fekk abbi heilabløðing, meðan hann arbeiðdi á landingarmiðstöðini. Vit vóru innikavað, tá ið telefonin ringdi við boðunum. Ein av hansara starvsfelagum fekk tó koyrt ímóti babba, soleiðis at hann kundi fara við abba í sjúkrahúsinum. Hetta var ein myrk tíð, og abbi gjørdist ongantíð hin sami aftur. Bløðingin sat soleiðis, at hon ávirkaði hansara stuttíðarminni, og visti hann tí sjáldan, hvat hann hevði etið og gjørt sama dag eftir hetta. Abbi varð altíð mettur at vera ein skilagóður maður, og var tað tí óivað sera hart hjá honum at tillaga seg hesa nýggju tilveru, tí hóast hann ikki mintist so nógv frá sama degi, var hann enn eins gløggur og áður. Eg fekk um somu tíð koyrikortið, og tá ið abbi ikki slapp at koyra bil eitt hálvt ár aftaná tilburðin, slapp eg at umsita Volvo bilin hjá teimum, afturfyri at eg koyrði tey tey ørindir, tey høvdu. Ofta var eg tung um hjarta tá ið abba smeyg sær inn á baksetrið, tí eg sá hvussu tað nívdí hann at hava mist hesa ábyrgd. Góðar løtur fingi vit tó eisini burturúr hesi tíðini. Abbi hevði haga í Rituvík, og var tað ofta sera hugnaligt at fara við honum yvir til Rituvíkar at røkta.

Hóast umstøðurnar hjá abba

broyttust nógv aftan á heilabløðingina, gavst hann ongantíð við at liva. Hann tillagaði seg. Abbi var ómetaliga skemtingarsamur, og skuldi standa illa til, áðrenn látur ikki hoyrdist, har hann var. Hetta tók hann við sær í egningarskúrin, í Undirhúsið, á Vesturskin og allar aðra staðni, har hann ferðaðist. Abbi dugdi ótrúliga væl við fólki, ung sum eldri. Um okkurt fremmandafólk spurdi um mín uppruna, og eg segði, at eg var abbadóttur Jákup uppi á Regni, var vanligasta aftursvarið "hann er so fittur"! Tó kom tað óvart á meg, at so nógv av mínum javnaldrum sýndu mær samkenslu, tá ið abbi andaðist.

Omma og abbi livdu knapt seksti ár sum hjún, og tá ið omma slapp inn á Vesturskin fyri umleið trimum árum síðani, men einki pláss var fyri abba, var tað tá honum ein sjálvfylgja at fara oman til ommu á Vesturskin hvønn morgun, og verða har umleiðir líka til songartíð. Frøin var tí stór, tá ið hjúnarbandskamarið á Vesturskin gjørdist tøkt í oktober í fjør, og omma og abbi aftur kundu búgva saman. Fá høvdu tó væntað, at gleðin fór at verða so stokkut.

Nú láturin hjá abba hevur rungað á seinasta sinni, er saknurin stórur, ikki minst hjá ommu. Men tað er við sorgblíðni, at vit minnst abba, og við takksemi fyri, at hann fekk so góð ellisár. Tí vilja vit her nýta høvi til at geva eina hjartans tøkki til Undirhúsið og Vesturskin á Toftum fyri tað fyrimyndarlíga góða arbeiðið, ið tit gera. Samstundis vilja vit takka øllum ið sýndi okkum samkenslu og hjálpti okkum í samband við jarðarferðina hjá abba.

Góði elskaði abbi, takk fyri alt, ið tú var fyri meg og míni – vit sakna teg!

Lítla Kirstin

Kristina Joensen

*25.07.1922 - †03.07.2015

in memoriam

Einusinn vóru tey fleiri í garði í Ansastovu har Niðri í Tún, har húsini nú eru minnisvarði um ættfólk, sum fóru um Himna-brún.

Kristina, nú bleivst tú hin síðsta av garði, at leita upp fólk títt, ið undan fór, at leita upp ljósið í øðrum tæri, at syngja við sælum í himnakór.

Tú vart okkum øllum hin glaða og góða, tú stýrði við skili títt valahús, á Skorpisheggi tú vart hin fróða, sum vitborin altíð í ráðum vart fús.

Tú livdi títt lív í góðsku við granna, tú ansaði títum við sóma og sátt, og gekk teim at hjarta, tey brátt fingi sannað, at troyst tey øll áttu við tína gátt.

Eg takki for blíðni, tú altíð mær vísti, um vegir vár skildust á ungari leið, tó altíð í brá títum vinalag lýsti, tá fótur vár somu rásina steig.

Nú heldur tú hús títt í sælunnar heimi, har onnur av títum tey fóru á ferð, nú køld gjørdist grúgván og hitin úr eimi, og lív títt umbroytt-

ist til ævinnar verð.

Við tøkki fyri løtur, vit hittust á vali, og skiftandi forløg á foldum, nú lív títt var uppi við døgum í tali, "Kristina, hvíl sæl undir moldum".

p

